venstvo vyhlásí volby ministerstvo vnitra. Tím vylučuje zákon sám, aby tu bylo použito sankce jiné, t. j. zrušení voleb. Jest tedy stížnost i v tomto směru bez podstaty. Pokud jde posléze o námitku ad 3) uvedenou, dlužno uvážiti, že naříkané rozhodnutí bylo vydáno v řízení námitkovém, t. j. v řízení, v němž úřad není oprávněn přezkoumávati volbu z moci úřední, nýbrž jest vázán na obsah námitek, podaných osobou legitimovanou. Z této povahy řízení námitkového — ve spojení s tím, co řečeno bylo již shora, že totiž úřad o námitkách rozhodující smí provedenou volbu zrušiti jen pro takové vady, jež měly nebo mohly míti vliv na výsledek volby — se podává, že volič jest povinen podané námitky tak konkretisovati, aby z nich bylo patrno, zda vada jím vytýkaná měla nebo mohla míti vliv na vykonanou volbu. V tomto směru však stěžovatelé neuvedli žádný konkretní případ, z něhož by se dalo souditi, že vytýkaná jimi neúplnost vyhlášky způsobila, že voleb se nezúčastnil takový počet voličů, jenž při volbě mohl padati na váhu, nýbrž omezili se na pouhé všeobecné, ničím nedoložené tvrzení, že následkem uvedené neúplnosti bylo zajisté největšímu počtu voličů znemožněno svoje voličská práva již v řízení přípravném řádně uplatniti. Takto nedostatečně konkretisované námitky byl žalovaný úřad oprávněn odmítnouti bez meritorního jejich přezkoumání. Proto zamítl-li je z důvodů věcných, nepoškodil ani v tomto směru subjektivních práv stěžovatelů. Jest proto stížnost ve všech směrech bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 4. listopadu 1929, č. 19650/29.)

K § 171 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Pojem »nabytí«.

Stížnost přiznává výslovně, že stěžovatel koupil zboží a zařízení obchodu Arpáda Zellera, provozovaného pod firmou »Mikuláš Banyár«, a nepopírá ani, že pod touto firmou v dosavadní místnosti s koupeným zařízením a zbožím obchod provozuje, jak je to ostatně dosvědčeno i potvrzením soudního vykonavatele okresního soudu v Nových Zámcích, stěžovatelem v řízení správním předloženým. Stížnost vychází tedy ze stejné skutkové povahy, z jaké vycházel žalovaný úřad. Obrací se jen proti právní subsumpci této nesporné skutkové podstaty pod ustanovení § 171 zák. č. 221/1924, namítajíc, že stěžovatel žádného obchodu od M. B. nepřevzal ani smlouvou mezi živými, ani na případ smrti, že nebyl s ním v žádném právním poměru a že proto nemůže býti pokládán za jeho nástupce. Stížnost dovozuje, že stěžovatel jako kupec obchodu při dražbě není nástupcem nikoho, poněvadž obchod od nikoho nepřevzal. Podle exekučního zák. čl. 60 z r. 1881 kupec při dražbě kupuje vždy bez dluhů a za nástupce v obchodu podle § 171 zák. č. 221/1924 lze pokládati jen toho, kdo ho nabyl smlouvou nebo dědictvím. Jen nástupce v právním, nikoli ve fysickém smyslu, může býti odpovědný jako ručitel za pojistné. Z těchto vývodů stížnosti jest zřejmo, že podle právního názoru stěžovatelova nezbytným předpokladem ručební povinnosti za pojistné, vytčené v citované normě, je přímý právní poměr mezi nabyvatelem závodu a jeho předchůdcem. Omezuje tedy stížnost povinnost tu toliko na případ přímé právní sukcese. Leč pro takovýto omezující výklad řečené normy nelze nalézti v jejím obsahu opory. Výklad, jaký stížnost snaží se dáti předpisu § 171, bylo by snad možno hájiti, kdyby ustanovení jeho znělo tak, jak bylo obsaženo původně ve vládním návrhu zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří (tisk poslanecké sněmovny Národního shromáždění č. 4186). Tam bylo totiž v § 172 ustanoveno: »Kdo převzal závod, ručí za pojistné, předepsané předchůdci za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne převzetí zpět počítáno.« Při tom tanula snad autoru této osnovy na mysli obdobná ustanovení občanského práva (§ 1409, první věta, obč. zák. a § 1, odst.

1., zák. čl. LVII. z r. 1908) o ručení toho, kdo převzal smlouvou podnik, za závazky převodcovy, plynoucí ze závodu, ze kterých bylo by lze dovozovati, že předpokladem ručení toho jest přímý právní poměr mezi předchůdcem a nabyvatelem. Ustanovení § 172 osnovy tak, jak shora jest citováno, však zákonem se nestalo. Bylo[f] na návrh, obsažený ve zprávě užšího výboru sociálně-politického, jemuž bylo uloženo, aby vládní návrh, tisk č. 4186, projednal, přijato ve znění nynějším, v němž výrazy, obsažené v osnově, »převzal« a »převzetí«, nahrazeny byly výrazy »nabyl« a »nabytí«. Při výkladu § 171 nutno vycházeti z tohoto doslovu zákona, neboť doslov zákona jest při jeho interpretaci především rozhodný. Podle obvyklého významu a smyslu, jaké výrazy »nabyl« a »nabytí« mají v řeči, jsou pojmy jimi vyjádřené obsahově širší než pojmy »převzal« a »převzetí«, kterými jest naznačen určitý přímý vztah k osobě, od níž převzetí se stalo. Naproti tomu pojem nabytí zahrnuje v sobě nejen převzetí od předchůdce, tedy přímé derivativní způsoby nabývací právním jednáním inter vivos nebo mortis causa, ale také všelijaké jiné způsoby nabývací bez přímého právního poměru nabyvatelova k osobě předchůdcově, jakými jsou na př. nabytí věci vydržením, vyvlastněním, při soudní dražbě a pod. V těchto případech nabytí, zejména při dražbě soudní, ustupuje osoba předchůdcova do pozadí potud, že jeho vůli nahrazuje vůle soudu, takže se strany exekuta jest to prodej nucený a nástupce jeho jest tu nabyvatelem přesto, že není s ním v žádném přímém právním poměru. Existence přímého právního poměru, přímé nástupnictví, mezi nabyvatelem závodu a jeho předchůdcem není tedy zákonným předpokladem ručební povinnosti nabyvatelovy za pojistné podle § 171 cit. zák. — Popírá-li stěžovatel nabytí závodu M. B., resp. A. Z. jen z toho důvodu, že nebyl s ním v žádném právním poměru a že proto závod nepřevzal, nelze podle toho, co bylo právě uvedeno, stěžovateli dáti za pravdu, neboť nedostatek přímého právního poměru jest při posouzení otázky, nabyl-li stěžovatel podle § 171 zák. č. 221/1924 závodu, provozovaného pod firmou M. B., po zákonu nerozhodný a nelze proto na něj klásti důraz, jak to činí stížnost. Rovněž tak nerozhodné jest ustanovení exekučního zákona (zák. čl. 60 z r. 1881), jehož se stížnost na oporu svého mínění dovolává, poněvadž ručební povinnost nabyvatele závodu za pojistné jest upravena zvláštním přípisem cit. zák., podle něhož nutno ji jediné posuzovati. Shledal-li žalovaný úřad v tom, že stěžovatel koupil při exekuční dražbě zboží a zařízení uvedeného závodu, který dále provozuje v dosavadní obchodní místnosti, nabytí závodu podle § 171 cit. zák., nelze právem tvrditi, že by úsudek ten nebyl ve shodě se zákonem. Poněvadž však stížnost jiných námitek proti úsudku tomu neformuluje, zejména nepopírá, že by šlo o provozování téhož závodu, jaký provozoval předchůdce stěžovatelův, nebo že by nebyly splněny ostatní zákonné předpoklady ručební povinnosti stěžovatelovy za pojistné podle uvedené normy, byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 29. listopadu 1929, č. 21480/29.)

Pensijní pojištění.

(Podává min. rada dr. Bronislav Wellek.)

Exekuční řízení na základě pravoplatných výměrů zemské úřadovny.

Zemská úřadovna I. Všeobecného pensijního ústavu v Praze zažádala na základě výkazu nedoplatků ze dne 21. ledna 1924, č. čl. 4852, u okresního soudu za povolení mobilární exekuce proti stěžující si firmě k vydobytí pojistných prémií podle zákona pensijního za dobu